Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
PRIIT PIKAMÄE
prednesené 16. decembra 2021 [1]

Vec C-568/20

J
proti
H Limited

[návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Oberster Gerichtshof (Najvyšší súd, Rakúsko)]

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Justičná spolupráca v občianskych veciach – Výkon rozsudkov v občianskych a obchodných veciach – Nariadenie (EÚ) č. 1215/2012 – Vecná pôsobnosť – Rozsudky vydané v členskom štáte – Osvedčenie, ktoré osvedčuje vykonateľnosť rozsudku – Dôvody zamietnutia výkonu – Porušenie verejného poriadku dožiadaného členského štátu – Porušenie právnej normy Únie – Dôvody zamietnutia výkonu podľa právneho poriadku dožiadaného členského štátu“

1. Môže po tom, čo súd členského štátu pôvodu vydal osvedčenie upravené v článku 53 nariadenia (EÚ) č. 1215/2012 [2], ktorým sa osvedčuje vykonateľnosť vydaného rozsudku a uplatniteľnosť tohto nariadenia, súd dožiadaného členského štátu rozhodujúceho o návrhu na zamietnutie výkonu tohto rozhodnutia osobou, proti ktorej sa navrhuje výkon, vyhovieť dôvodu založenému na nesprávnom posúdení uplatniteľnosti uvedeného nariadenia, keďže cieľom konania vedeného na súde členského štátu pôvodu bolo vyhlásiť za vykonateľné rozsudky vydané v treťom štáte? To je otázka, na ktorú bude Súdny dvor musieť odpovedať v prejednávanej veci.

I. Právny rámec

2. V prejednávanej veci sú relevantné články 2, 39, 41, 42, 45, 46, 52 a 53 nariadenia č. 1215/2012.

II. Skutkové okolnosti sporu, konanie vo veci samej a prejudiciálna otázka

3. Na základe žaloby podanej bankovou inštitúciou H Limited, založenej na dvoch rozsudkoch vydaných v Jordánsku v roku 2013, ktorými bola J ako dlžníkovi uložená povinnosť zaplatiť dlhovaný zostatok dvoch pôžičiek, High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division [Vrchný súd (Anglicko a Wales), oddelenie Queen's Bench, Spojené kráľovstvo (ďalej len

[1] Jazyk prednesu: francúzština.

[2] Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. EÚ L 351, 2012, s. 1).

„High Court of Justice“)] uznesením z 20. marca 2019 v skrátenom konaní nariadil J, aby zaplatil H Limited sumu 10 392 463 amerických dolárov (USD), spolu so sumou 5 422 031,65 USD z titulu úrokov a sumou 125 000 libier šterlingov (GBP) z titulu trov konania. Tento súd tiež vyplnil a následne vydal osvedčenie uvedené v článku 53 nariadenia č. 1215/2012 (ďalej len „osvedčenie“).

4. H Limited začala konanie o výkon tohto uznesenia v Rakúsku, kde má bydlisko J, ktorý na základe článkov 45 a 46 nariadenia č. 1215/2012 podal návrh na zamietnutie výkonu. Na podporu svojho návrhu sa odvolával na porušenie rakúskeho verejného poriadku [3] a tvrdil, že uvedené uznesenie, ktorého cieľom je výkon rozsudkov vydaných v treťom štáte, nepredstavuje vykonateľný rozsudok v zmysle nariadenia č. 1215/2012. Tvrdil, že v konaní o zamietnutie výkonu nie je súd dožiadaného členského štátu (ďalej len „dožiadaný súd“) viazaný osvedčením vydaným súdom členského štátu pôvodu (ďalej len „súd pôvodu“).

5. V prvostupňovom konaní Bezirksgerichts Freistadt (Okresný súd Freistadt, Rakúsko) uznesením z 9. októbra 2019 povolil H Limited výkon uznesenia High Court of Justice z 20. marca 2019. Landesgericht Linz (Krajinský súd Linz, Rakúsko) ako odvolací súd rozhodnutím z 22. júna 2020 zamietol opravný prostriedok, ktorý podal J.

6. Po mimoriadnom opravnom prostriedku „Revision“, ktorý J podal proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, Oberster Gerichtshof (Najvyšší súd, Rakúsko) rozhodol uznesením z 23. septembra 2020 prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Majú sa ustanovenia nariadenia č. 1215/2012, najmä jeho článok 2 písm. a) a článok 39, vykladať v tom zmysle, že o rozhodnutie, ktoré sa má vykonať, ide aj vtedy, ak je osoba označená ako dlžník v exekučnom titule po skrátenom preskúmaní v kontradiktórnom konaní, ktoré sa však týka len otázky právoplatnosti rozsudku vydaného voči tejto osobe v treťom štáte, povinná účastníkovi konania, ktorý uspel v konaní v treťom štáte, uhradiť dlžnú sumu priznanú konečným rozsudkom vydaným v tomto treťom štáte, pričom predmet konania sa v členskom štáte obmedzil len na preskúmanie toho, či existuje nárok vyplývajúci z konečného rozsudku voči osobe, proti ktorej smeruje výkon rozhodnutia?

2. V prípade zápornej odpovede na prvú otázku:

Majú sa ustanovenia nariadenia č. 1215/2012, najmä článok 1, článok 2 písm. a), a články 39, 45, 46 a 52 tohto nariadenia, vykladať v tom zmysle, že výkon sa zamietne bez ohľadu na existenciu niektorého z dôvodov uvedených v článku 45 nariadenia č. 1215/2012, ak skúmané rozhodnutie nie je rozhodnutím v zmysle článku 2 písm. a) alebo článku 39 nariadenia č. 1215/2012 alebo ak nárok, ktorý je základom rozhodnutia v členskom štáte pôvodu, nepatrí do pôsobnosti nariadenia č. 1215/2012?

3. V prípade, ak je odpoveď na prvú otázku záporná a odpoveď na druhú otázku kladná:

Majú sa ustanovenia nariadenia č. 1215/2012, najmä jeho článok 1, článok 2 písm. a), článok 39, článok 42 ods. 1 písm. b) a články 46 a 53, vykladať v tom zmysle, že súd dožiadaného členského štátu musí v konaní o návrhu na zamietnutie výkonu už na základe informácií, ktoré súd krajiny pôvodu uviedol v osvedčení podľa článku 53 nariadenia č. 1215/2012, nutne vychádzať z toho, že ide o rozhodnutie, ktoré patrí do pôsobnosti nariadenia a má sa vykonať?“

[3] Bod 18 návrhu na začatie prejudiciálneho konania.

III. Konanie na Súdnom dvore

7. Navrhovateľ a odporkyňa vo veci samej, nemecká vláda, ako aj Európska komisia podali písomné pripomienky.

IV. Analýza

A. O dosahu návrhu na začatie prejudiciálneho konania

8. Hoci rozhodnutie vnútroštátneho súdu obsahuje tri formálne odlišné prejudiciálne otázky, tieto otázky podľa môjho názoru spolu úzko súvisia a sú súčasťou jednej a tej istej právnej problematiky, a to problematiky podmienok, za ktorých môže dožiadaný súd vyhovieť návrhu na zamietnutie výkonu rozhodnutia vydaného súdom pôvodu z dôvodu neuplatniteľnosti nariadenia č. 1215/2012 napriek tomu, že súd pôvodu vydal osvedčenie osvedčujúce jeho vykonateľnosť.

9. Navrhujem preto Súdnemu dvoru, aby preskúmal všetky tieto tri otázky preformulované takto:

„Majú sa ustanovenia nariadenia č. 1215/2012 vykladať v tom zmysle, že povoľujú súdu dožiadaného členského štátu, na ktorý je podaný návrh na zamietnutie výkonu podľa jeho článku 46, aby sa v rozpore s posúdením súdu členského štátu pôvodu vyplývajúcim z vydania osvedčenia upraveného v jeho článku 53, domnieval, že toto nariadenie sa neuplatňuje z dôvodu, že cieľom konania vedeného na súde členského štátu pôvodu bolo vyhlásiť za vykonateľné rozsudky vydané v občianskych a obchodných veciach v treťom štáte, a v dôsledku toho, aby odmietol výkon rozhodnutia uvedeného súdu?“

10. Táto otázka si vyžaduje posúdenie, či v tomto prípade existuje vykonateľný rozsudok, a teda posúdenie dosahu osvedčenia, a následne posúdenie oprávnení dožiadaného súdu, na ktorý je podaný návrh na zamietnutie výkonu tohto rozsudku tak, ako sú definované nariadením č. 1215/2012.

B. O existencii vykonateľného rozsudku v zmysle nariadenia č. 1215/2012

11. Pokiaľ ide o uznávanie a výkon rozsudkov v občianskych a obchodných veciach v európskom justičnom priestore, hlavná inovácia systému zavedeného nariadením č. 1215/2012 nepochybne spočíva v zrušení vyhlásenia vykonateľnosti. Článok 39 tohto nariadenia tak stanovuje, že každý „rozsudok vydaný v členskom štáte, ktorý je v tomto členskom štáte vykonateľný, je vykonateľný v iných členských štátoch bez toho, aby bolo potrebné vyhlásenie jeho vykonateľnosti“. Toto ustanovenie treba vykladať s prihliadnutím na odôvodnenie 26 uvedeného nariadenia, podľa ktorého sa s každým rozsudkom vydaným súdom v členskom štáte má nakladať tak, ako keby bol tento rozsudok vydaný v dožiadanom členskom štáte.

12. V tomto novom systéme priameho výkonu rozsudkov zohráva osvedčenie vydané súdom pôvodu prvoradú úlohu. Z ustanovení článku 37 v spojení s ustanoveniami článku 42 nariadenia č. 1215/2012 totiž vyplýva, že na účely toho, aby bol v členskom štáte uznaný a vykonaný rozsudok vydaný v inom členskom štáte, musí navrhovateľ predložiť iba vyhotovenie dotknutého rozsudku spolu s týmto osvedčením. V súlade s článkom 42 ods. 1 písm. b) tohto nariadenia uvedené osvedčenie osvedčuje, že vyššie uvedený rozsudok je vykonateľný a obsahuje výpis z neho a prípadne aj relevantné informácie o náhrade trov konania a výpočte úrokov. Toto

osvedčenie sa podľa článku 43 ods. 1 uvedeného nariadenia pred každým výkonom doručí osobe, proti ktorej sa žiada o výkon. [4] V tomto kontexte a na vyzvanie generálneho advokáta Bota [5] Súdny dvor označil osvedčenie za základ uvedenia zásady priameho výkonu rozsudkov vydaných v členských štátoch do života, vďaka ktorému sa daný rozsudok môže voľne pohybovať v európskom justičnom priestore. [6]

13. Na získanie tohto osvedčenia sa navrhovateľ musí obrátiť na súd pôvodu, ktorým je súd vydávajúci rozsudok, ktorého výkon sa navrhuje, [7] ktorý najlepšie pozná spor a je z hľadiska merita veci najschopnejší potvrdiť, že rozsudok je vykonateľný. Vydaním takéhoto osvedčenia na záver konania, ktoré má súdnu povahu, [8] súd pôvodu implicitne potvrdzuje, že rozsudok, ktorý sa má uznať a vykonať v inom členskom štáte, patrí do pôsobnosti nariadenia č. 1215/2012, keďže vydanie osvedčenia je možné iba pod touto podmienkou. V situácii, keď súd, ktorý vydal rozsudok, ktorý sa má vykonať, v štádiu jeho vydania nerozhodoval o uplatniteľnosti nariadenia č. 1215/2012, preto tento súd musí pri vydaní tohto osvedčenia overiť, či spor patrí do pôsobnosti tohto nariadenia. [9]

14. V tomto prípade nie je sporné, že súd pôvodu vyplnil a vydal osvedčenie na základe svojho uznesenia z 20. marca 2019, ktoré patrí do pôsobnosti nariadenia č. 1215/2012. Za týchto okolností naozaj *a priori* existuje vykonateľný rozsudok vydaný v členskom štáte [10] v zmysle článku 2 písm. a) a článku 39 nariadenia č. 1215/2012, ktorý patrí do režimu priameho výkonu upraveného týmto nariadením, čo je skutková okolnosť záväzná pre dožiadaný súd.

15. Otázka nastolená v návrhu na začatie prejudiciálneho konania sa v skutočnosti týka podmienok, za ktorých môže tento súd spochybniť takúto situáciu vzhľadom na údajne nesprávne posúdenie súdu pôvodu týkajúce sa uplatniteľnosti nariadenia č. 1215/2012, ktoré má za následok nezákonnosť vydania osvedčenia. Z tohto návrhu vyplýva, že vnútroštátny súd sa domnieva, že preskúmanie v tomto ohľade môže viesť k zamietnutiu výkonu aj v prípade, ak nie je zistený žiadny z dôvodov zamietnutia upravených v článku 45 nariadenia č. 1215/2012.

C. O možnosti zamietnutia výkonu odôvodneného neuplatniteľnosťou nariadenia č. 1215/2012

16. Riešenie vyššie uvedenej problematiky sa zakladá na analýze právneho režimu zamietnutia výkonu zavedeného nariadením č. 1215/2012. Je pravda, že na odôvodnenia tvrdenia o možnom preskúmaní posúdení týkajúcich sa uplatniteľnosti tohto nariadenia vykonaných súdom pôvodu, vnútroštátny súd a nemecká vláda odkazujú na judikatúru Súdneho dvora týkajúcu sa preskúmania osvedčenia uvedeného v článku 54 nariadenia (ES) č. 44/2001 [11].

4 Rozsudok z 28. februára 2019, Gradbeništvo Korana (C-579/17, EU:C:2019:162, bod 36).

5 Návrhy vo veci Gradbeništvo Korana (C-579/17, EU:C:2018:863, bod 44).

6 Rozsudok z 28. februára 2019, Gradbeništvo Korana (C-579/17, EU:C:2019:162, body 37 a 39).

7 Článok 2 písm. f) nariadenia č. 1215/2012.

8 Rozsudok zo 4. septembra 2019, Salvoni (C-347/18, EU:C:2019:661, bod 31).

9 Rozsudok z 28. februára 2019, Gradbeništvo Korana (C-579/17, EU:C:2019:162, body 38 a 40).

10 Podľa článku 67 ods. 2 písm. a) Dohody o vystúpení Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska z Európskej únie a z Európskeho spoločenstva pre atómovú energiu (Ú. v. EÚ C 384 I, 2019, s. 1) a vzhľadom na dátum prijatia sporného uznesenia anglického súdu, teda 20. marec 2019, toto uznesenie nepredstavuje rozhodnutie tretieho štátu.

11 Nariadenie Rady z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. ES L 12, 2001, s. 1; Mim. vyd. 19/004, s. 42).

1. O relevancii judikatúry týkajúcej sa preskúmania osvedčenia uvedeného v článku 54 nariadenia č. 44/2001

17. Treba pripomenúť, že nariadenie č. 44/2001 ukladalo navrhovateľovi výkonu rozsudku povinnosť, aby najprv podal návrh, aby súd alebo orgán dožiadaného členského štátu vydal vyhlásenie vykonateľnosti. K tomuto návrhu malo byť pripojené vyhotovenie dotknutého rozsudku a prípadne osvedčenie uvedené v článku 54 nariadenia č. 44/2001, pričom tieto dva dokumenty mali byť podľa odôvodnenia 17 tohto nariadenia predmetom výlučne formálnej kontroly. Súdny dvor rozhodol, že orgány dožiadaného členského štátu sa mali v prvej časti konania obmedziť na preskúmanie splnenia týchto náležitostí na účely vydania vyhlásenia vykonateľnosti rozsudku a v druhej časti konania posúdiť dôvodnosť odvolania prípadne podaného povinným proti tomuto vyhláseniu so zreteľom na dôvody odmietnutia uvedené v článkoch 34 a 35 nariadenia č. 44/2001. [12]

18. V tomto kontexte bolo spresnené, že nič nezakazovalo súdu dožiadaného členského štátu, aby overil správnosť skutkových informácií obsiahnutých v osvedčení. Treba zdôrazniť, že toto preskúmanie bolo odôvodnené skutočnosťou, že keďže orgán, ktorý vydal osvedčenie, nemusel byť tým, ktorý vydal pôvodný rozsudok, tieto informácie mohli mať len orientačný a informatívny charakter. Táto posledná poznámka vyplýva tiež z toho, že predloženie osvedčenia bolo fakultatívne, keďže súd dožiadaného členského štátu, ktorý mal právomoc na vydanie vyhlásenia vykonateľnosti, mohol prijať aj rovnocenný dokument. [13]

19. Okrem veľmi obmedzeného rozsahu takto opísaného preskúmania, túto judikatúru nemožno v tomto prípade uplatniť *mutatis mutandis* a tým menej zovšeobecniť, keďže nový režim uznávania a výkonu vyplývajúci z nariadenia č. 1215/2012 je výrazne odlišný od svojho predchodcu. Toto nariadenie tak zrušilo etapu vyhlásenia vykonateľnosti pred výkonom v dožiadanom členskom štáte, zaviedlo povinné predloženie osvedčenia osvedčujúceho vykonateľnosť rozsudku, zverilo iba súdu pôvodu, ktorý najlepšie pozná spor, úlohu vydať toto osvedčenie, a neobsahuje žiadne odôvodnenie, ktoré by zodpovedalo odôvodneniu 17 nariadenia č. 44/2001.

20. Súdny dvor v bode 35 rozsudku Weil [14] radikálne uviedol, že vykonávacie konanie podľa nariadenia č. 44/2001 vylučuje „rovnako ako exekúcia podľa nariadenia č. 1215/2012, akúkoľvek následnú kontrolu zo strany súdu v dožiadanom členskom štáte, či žaloba, ktorá viedla k rozhodnutiu, ktorého výkon sa požaduje, patrí do rozsahu pôsobnosti nariadenia č. 44/2001, pričom dôvody odvolania proti vyhláseniu vykonateľnosti tohto rozhodnutia sú stanovené reštriktívne v tomto nariadení“.

21. Obsah tohto bodu vyvoláva vážne otázky, ktoré podľa môjho názoru musia vylučovať jeho zohľadnenie v prejednávanej veci. Zdôrazňujem, že dotknutý bod sa zaoberá problematikou, ktorá nie je priamo nastolená prejudiciálnou otázkou, a to výkladom článku 54 nariadenia č. 44/2001 na účely určenia, či je možné preskúmanie uplatniteľnosti tohto nariadenia zo strany príslušného orgánu pred vydaním osvedčenia upraveného v tomto ustanovení. Myslím si, že uvedený bod obsahuje odôvodnenie, ktoré je vo vzťahu k riešeniu už odôvodnenému v bode 33 daného rozsudku nadbytočné.

[12] Rozsudok zo 6. septembra 2012, Trade Agency (C-619/10, EU:C:2012:531, body 28 až 31).

[13] Rozsudok zo 6. septembra 2012, Trade Agency (C-619/10, EU:C:2012:531, body 35 a 36).

[14] Rozsudok zo 6. júna 2019, Weil (C-361/18, EU:C:2019:473).

22. V každom prípade sa nariadenie č. 1215/2012 neuplatňovalo *ratione temporis* a jednoduchý odkaz naň v rámci porovnávacieho posúdenia bez akéhokoľvek vysvetlenia nemožno považovať za užitočný precedens, ktorý by mohol uzavrieť diskusiu o rozsahu právomocí dožiadaného súdu, a to tým skôr, že systémy uznávania a výkonu rozsudkov zavedené nariadeniami č. 44/2001 a č. 1215/2012 sú výrazne odlišné. [15]

2. O dôvodoch zamietnutia výkonu upravených nariadením č. 1215/2012

a) Úvodné úvahy

23. Na úvod považujem za nevyhnutné uviesť rôzne pripomienky týkajúce sa relatívne zložitého právneho režimu zamietnutia výkonu zavedeného nariadením č. 1215/2012.

24. V prvom rade bolo v doktríne uvedené, že podľa nariadenia č. 1215/2012 je úlohou povinného reagovať a navrhnúť zamietnutie výkonu na základe dôvodu pripusteného týmto nariadením, a že bez reakcie dotknutej osoby nebude rozsudok nijako preskúmaný, [16] čo viedlo k záveru o „úplne sprivatizovanom“ preskúmavaní rozsudkov. [17] V rovnakom duchu Súdny dvor rozhodol, že systém uznávania a výkonu súdnych rozhodnutí zavedený nariadením č. 1215/2012 spočíva na zrušení vyhlásenia vykonateľnosti, čo znamená, že príslušný súd dožiadaného členského štátu nevykonáva žiadne preskúmanie, keďže len osoba, proti ktorej sa navrhuje výkon, môže v tejto súvislosti namietať proti výkonu rozhodnutia, ktoré sa jej týka. [18] Zdá sa tak, že dožiadaný súd nemá žiadnu právomoc posúdiť rozsudok a osvedčenie prijaté súdom pôvodu pred podaním návrhu na zamietnutie výkonu a konaním, ktoré na jeho základe začína, upraveným v oddiele 3 kapitoly III nariadenia č. 1215/2012, a tým skôr v prípade, ak takýto návrh nie je podaný. [19]

25. V druhom rade treba pripomenúť, že zásada vzájomnej dôvery medzi členskými štátmi, ktorá má v práve Únie podstatný význam, ukladá, najmä v súvislosti s priestorom slobody, bezpečnosti a spravodlivosti, každému z týchto štátov, aby vychádzal z toho, že okrem výnimočných okolností všetky ostatné členské štáty dodržujú právo Únie a predovšetkým základné práva uznané týmto právom. Ako vyplýva z odôvodnenia 26 nariadenia č. 1215/2012, režim uznávania a výkonu upravený v tomto nariadení sa zakladá práve na vzájomnej dôvere vo výkon súdnictva v Únii. Takáto dôvera najmä vyžaduje, aby súdne rozhodnutia vydané v členskom štáte boli automaticky uznané a vykonané v inom členskom štáte. V tomto systéme musia byť ustanovenia nariadenia

[15] Je ustálenou judikatúrou, že vzhľadom na to, že nariadenie č. 1215/2012 ruší a nahrádza nariadenie č. 44/2001, platí výklad ustanovení tohto posledného uvedeného nariadenia poskytnutý Súdnym dvorom aj pre nariadenie č. 1215/2012, ale iba vtedy, keď ustanovenia týchto dvoch právnych nástrojov Únie možno kvalifikovať ako „rovnocenné“ [rozsudok z 28. februára 2019, Gradbeništvo Korana (C-579/17, EU:C:2019:162, bod 45)], čo v tomto prípade neplatí pre ustanovenia vzťahujúce sa na osvedčenie.

[16] FERRAND, F.: Reconnaissance et exécution des jugements européens en matière civile et commerciale. In: *Droit et pratique de la procédure civile*. Dalloz action, kap. 541 – 243.

[17] D'AVOUT, L.: L'efficacité internationale des jugements après la refonte du règlement „Bruxelles I“. In: *Revue internationale de droit processuel*, zv. 5, č. 2, 2015, s. 258.

[18] Pozri v tomto zmysle rozsudok z 28. februára 2019, Gradbeništvo Korana (C-579/17, EU:C:2019:162, bod 36). Ďalšie uvedenie výrazu „uznanie“ v bode 36 tohto rozsudku nepovažujem za správne a jeho formuláciu som neprevzal, keďže zamietnutie uznania rozsudku môže navrhnúť každý zainteresovaný účastník v súlade s článkom 45 nariadenia č. 1215/2012.

[19] Vzniká otázka, či judikatúra Súdneho dvora neznamená konštatovanie viazanej právomoci dožiadaného súdu, keďže tento súd môže preskúmať iba dôvody zamietnutia namietané navrhovateľom, s vylúčením preskúmania *ex offo*. Zdôrazňujem však, že podľa článku 47 ods. 2 nariadenia č. 1215/2012 sa konanie o zamietnutie výkonu v rozsahu, v akom nie je upravené v tomto nariadení, spravuje právnym poriadkom dožiadaného členského štátu. Teda hneď ako je na súd dožiadaného členského štátu podaný návrh na zamietnutie výkonu a začaté konanie, oprávnenia tohto súdu, a konkrétnejšie možnosť alebo povinnosť preskúmať aj bez návrhu dôvod zamietnutia výkonu, sú určované procesnými pravidlami tohto štátu.

č. 1215/2012, ktoré taxatívne [20] uvádzajú dôvody, ktoré možno uviesť proti uznaniu alebo výkonu rozsudku, vykladané reštriktívne, keďže predstavujú prekážku dosiahnutia jedného zo základných cieľov tohto nariadenia. [21]

26. Päť dôvodov zamietnutia sa týka zjavného rozporu s verejným poriadkom dožiadaného členského štátu, nedoručenia návrhu na začatie konania v dostatočnom čase v prípade, keď je vydaný rozsudok pre zmeškanie, nezlučiteľnosti s rozhodnutím medzi tými istými účastníkmi vydaným v dožiadanom členskom štáte, nezlučiteľnosti so skorším rozhodnutím vydaným v inom štáte, ako aj nerešpektovania niektorých pravidiel o právomoci súdom členského štátu pôvodu. Tento taxatívny zoznam neobsahuje zmienku o uplatniteľnosti nariadenia č. 1215/2012 alebo porušení článku 2 písm. a) a článku 39 tohto nariadenia, ktorý vyžaduje, aby rozsudok, ktorého výkon sa navrhuje, bol vydaný v členskom štáte.

27. V treťom rade z nariadenia č. 1215/2012 vyplýva, že európsky normotvorca upravil súčasnú existenciu dvoch typov dôvodov zamietnutia výkonu, a to dôvodov uvedených druhovo v článku 41 ods. 2 tohto nariadenia ako „dôvody zamietnutia výkonu podľa právneho poriadku dožiadaného členského štátu“ na jednej strane a konkrétnych dôvodov vymenovaných v článku 45 uvedeného nariadenia, ktorý treba vykladať v spojení s jeho článkom 46 na druhej strane, pričom dôvody prvého typu musia byť zlučiteľné s dôvodmi druhého typu. Vzhľadom na ich vzťah takto koncipovaný normotvorcom považujem za vhodné preskúmať najprv dôvody zamietnutia výkonu vyplývajúce z ustanovení článku 45 v spojení s ustanoveniami článku 46 tohto nariadenia a konkrétnejšie dôvod súvisiaci s rozporom s vnútroštátnym verejným poriadkom dožiadaného členského štátu, ktorý je relevantný v prejednávanej veci a uplatnený zo strany J. [22]

b) O dôvode zamietnutia výkonu uvedenom v článku 45 nariadenia č. 1215/2012 založenom na rozpore s verejným poriadkom dožiadaného členského štátu

28. Ako už bolo uvedené, pojem „verejný poriadok“, uvedený v článku 45 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012, musí byť vykladaný reštriktívne, keďže predstavuje prekážku dosiahnutia jedného zo základných cieľov tohto nariadenia a treba ho použiť iba vo výnimočných prípadoch. Hoci členským štátom sa podľa výhrady obsiahnutej v tomto ustanovení v zásade ponecháva voľnosť určiť požiadavky vyplývajúce z ich verejného poriadku v súlade s ich vnútroštátnymi koncepciami, hranice tohto pojmu sú vecou výkladu uvedeného nariadenia. Hoci teda neprináleží Súdnemu dvoru, aby definoval obsah verejného poriadku členského štátu, napriek tomu je jeho úlohou preskúmať hranice, v ktorých súd členského štátu môže využiť uvedený pojem na to, aby neuznal rozhodnutie pochádzajúce z iného členského štátu. [23]

29. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že zákazom meritórneho preskúmania cudzieho rozsudku článok 52 nariadenia č. 1215/2012 zakazuje súdu dožiadaného členského štátu, aby odmietol uznať alebo vykonať tento rozsudok iba z dôvodu, že existuje rozdiel medzi právnou normou uplatnenou súdom členského štátu pôvodu a právnou normou, ktorú by uplatnil súd dožiadaného členského štátu, ak by rozhodoval v spore. Súd dožiadaného členského štátu nemôže preskúmať ani správnosť právnych alebo skutkových posúdení, ktoré vykonal súd

[20] Rozsudky zo 6. septembra 2012, Trade Agency (C-619/10, EU:C:2012:531, bod 31), a z 23. októbra 2014, flyLAL-Lithuanian Airlines (C-302/13, EU:C:2014:2319, bod 46).

[21] Pozri analogicky rozsudok zo 16. júla 2015, Diageo Brands (C-681/13, EU:C:2015:471, body 40 a 41).

[22] Pozri bod 18 rozhodnutia vnútroštátneho súdu.

[23] Pozri analogicky rozsudok z 25. mája 2016, Meroni (C-559/14, EU:C:2016:349, body 38 až 40).

členského štátu pôvodu. Využitie výhrady verejného poriadku teda prichádza do úvahy iba v situácii, keď by uznanie alebo výkon rozsudku vydaného v inom členskom štáte neprijateľným spôsobom narúšali právny poriadok dožiadaného členského štátu, keďže by porušovali niektorú jeho základnú zásadu. Aby bol dodržaný zákaz meritórneho preskúmania cudzieho rozsudku, musí toto porušenie predstavovať zjavné porušenie právnej normy, ktorá je považovaná za podstatnú v právnom poriadku dožiadaného členského štátu alebo práva, ktoré je v tomto právnom poriadku považované za základné. [24]

30. S prihliadnutím na tieto úvahy treba preskúmať, či informácie uvedené vnútroštátnym súdom môžu preukazovať, že výkon uznesenia High Court of Justice z 20. marca 2019 by predstavoval zjavné porušenie rakúskeho verejného poriadku v zmysle článku 45 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012. Tieto informácie sa týkajú toho, že neoddeliteľný právny celok, ktorý tvorí toto rozhodnutie a k nemu pripojené osvedčenie, porušuje hmotnoprávne pravidlo, konkrétne zjavne nesprávne uplatnenie článku 2 písm. a) a článku 39 tohto nariadenia, ktorý vyžaduje, aby rozsudok, ktorého výkon sa navrhuje, bol vydaný v členskom štáte a v dôsledku toho určuje vecnú pôsobnosť uvedeného nariadenia, pokiaľ ide o dotknuté rozsudky.

31. Súdny dvor už musel rozhodovať v situácii, v ktorej sa tvrdilo zjavné porušenie právnej normy Únie, a pripustil overenie existencie takéhoto porušenia vzhľadom na začlenenie práva Únie do právneho poriadku členských štátov a úlohu vnútroštátneho súdu ako všeobecného súdu Únie zabezpečiť efektívne uplatňovanie právnych noriem Únie. Z tohto dôvodu Súdny dvor uviedol, že výhrada verejného poriadku sa uplatní, len pokiaľ by dané nesprávne právne posúdenie znamenalo, že uznanie, alebo v tomto prípade výkon rozsudku, spôsobí zjavné porušenie právnej normy, ktorá má v právnom poriadku Únie, a teda tohto členského štátu, podstatný význam. [25]

1) O zjavnom porušení právnej normy Únie

32. Na základe rozsudku Cour Owens Bank [26] sa vnútroštátny súd domnieva, že nariadenie č. 1215/2012 sa nemôže uplatniť na rozhodnutie súdu pôvodu vydané na základe návrhu sledujúceho výkon rozsudkov vydaných v treťom štáte (*actio iudicati*), ktoré je výsledkom skráteného preskúmania spočívajúceho v overení, či tieto rozsudky skutočne zaviazali dlžníka, aby zaplatil veriteľskej banke určitú sumu bez toho, aby bol predmetom meritórneho preskúmania právny vzťah, ktorý je základom dlhu uznaného uvedenými rozsudkami. V tomto rozsudku Súdny dvor rozhodol, že Dohovor z 27. septembra 1968 o súdnej právomoci a výkone rozhodnutí v občianskych a obchodných veciach [27] v znení zmien sa neuplatňuje na konania, ani na otázky, ktoré vzniknú v konaniach v zmluvných štátoch, ktoré sa týkajú uznávania a výkonu rozsudkov v občianskych a obchodných veciach v tretích štátoch. Myslím si, že toto riešenie treba použiť aj v prejednávanej veci.

33. Najprv treba pripomenúť, že zo samotného znenia článku 2 písm. a) a článku 39 nariadenia č. 1215/2012 vyplýva, že konania o uznanie a výkon upravené v kapitole III tohto nariadenia sa uplatňujú iba v prípade rozsudkov vydaných v členskom štáte. Pokiaľ ide o pravidlá právomoci,

[24] Pozri analogicky rozsudok z 25. mája 2016, Meroni (C-559/14, EU:C:2016:349, body 41 a 42).

[25] Rozsudok zo 16. júla 2015, Diageo Brands (C-681/13, EU:C:2015:471, body 48 a 50).

[26] Rozsudok z 20. januára 1994, Owens Bank (C-129/92, EU:C:1994:13).

[27] Ú. v. ES L 299, 1972, s. 32.

treba uviesť, že ustanovenia kapitoly II nariadenia č. 1215/2012, prijaté na základe článku 81 ZFEÚ ako nevyhnutné na riadne fungovanie vnútorného trhu, neupravujú miesto súdu pre konania o uznanie a výkon rozsudkov vydaných v treťom štáte. [28]

34. Ďalej je nevyhnutné preskúmať predmet konania vedeného na súde pôvodu a určiť, či toto konanie malo vytvoriť podmienky pre nútený výkon súdneho rozhodnutia vydaného v občianskych a obchodných veciach v treťom štáte. [29] V tejto súvislosti informácie uvedené vnútroštátnym súdom, pripomenuté vyššie v týchto návrhoch, podľa môjho názoru odôvodňujú kladnú odpoveď. [30]

35. Hoci odporkyňa vo veci samej vyjadruje svoj nesúhlas s opisom pôvodného konania vykonaným vnútroštátnym súdom, napriek tomu jasne uznáva, že naozaj ide o žalobu, ktorá sa riadi osobitnými procesnými pravidlami „common law“, zakladá na právoplatných súdnych rozhodnutiach tretieho štátu a umožňuje vydanie rozsudku v skrátenom konaní (*summary judgment*) na záver neúplného preskúmania, keďže obrana nemá reálne šance na úspech. [31] Okrem odkazov na judikatúru Súdneho dvora k samotnému pojmu „rozsudok“ so zreteľom na jeho podstatu, sú úvahy, podľa ktorých malo pôvodné konanie kontradiktórnu povahu a súd pôvodu preskúmal námietky dlžníka (nedostatok procesnej spôsobilosti, podvodné získanie rozsudku, chýbajúce plnomocenstvo advokáta veriteľskej bankovej inštitúcie a nárok na započítanie pohľadávok), irelevantné pri posúdení účelu konania. [32] Tvrdenie veriteľskej bankovej inštitúcie, že jordánske rozsudky neboli vykonateľné v Spojenom kráľovstve a v Rakúsku, podľa môjho názoru iba potvrdzuje záver, že cieľom konania vedeného na súde pôvodu bolo naozaj vytvoriť v Spojenom kráľovstve podmienky pre nútený výkon týchto rozsudkov.

36. Za týchto okolností rozhodnutie súdu pôvodu a osvedčenie, ktoré je k nemu pripojené, ako neoddeliteľný právny celok zjavne porušujú článok 2 písm. a) a článok 39 nariadenia č. 1215/2012. Zostáva určiť, či tieto normy majú podstatnú povahu, ako to vyžaduje judikatúra Súdneho dvora.

2) O podstatnej povahe dotknutej právnej normy

37. Zdôrazňujem, že na rozdiel od rozsudku Diageo Brands sa nesprávne posúdenie súdu pôvodu netýka hmotnoprávneho ustanovenia smernice upravujúcej minimálnu harmonizáciu, ktorá má za cieľ čiastočne priblížiť rôznorodé právne úpravy členských štátov v oblasti ochranných známok [33], ale ustanovení nariadenia. V tejto súvislosti odôvodnenie 6 nariadenia č. 1215/2012

[28] Pozri v tomto zmysle rozsudok z 20. januára 1994, Owens Bank (C-129/92, EU:C:1994:13, body 17 a 23).

[29] Pozri v tomto zmysle rozsudok z 20. januára 1994, Owens Bank (C-129/92, EU:C:1994:13, bod 13).

[30] V bode 10 svojich pripomienok Komisia uviedla, že uznesenie vydané súdom pôvodu bolo vydané na záver skráteného konania týkajúceho sa výkonu dvoch rozsudkov získaných v Jordánsku. V bode 36 týchto pripomienok tiež uviedla, že predmet konania vedeného týmto súdom sa obmedzoval na preskúmanie toho, či existuje povinnosť na zaplatenie založená na právoplatnom rozsudku vo vzťahu k navrhovateľovi výkonu.

[31] Pozri body 16, 25 a 27 pripomienok H Limited. Odporkyňa dodáva (bod 20), že preskúmanie týkajúce sa verejného poriadku, práva byť vypočutý pri začatí konania a nepriamej právomoci cudzieho súdu je upravené v danom konaní podľa „common law“, čo posilňuje záver, že ho možno prirovnať ku konaniu o vyhlásenie rozhodnutia za vykonateľné. Tieto informácie zodpovedajú analýze konaní o uznanie a výkon podľa „common law“ v Spojenom kráľovstve, obsiahnutej v správe P. Schlossera o Dohovore z 9. októbra 1978 o pristúpení Dánskeho kráľovstva, Írska a Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska k Dohovoru o súdnej právomoci a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach, ako aj protokolu týkajúcemu sa výkladu tohto dohovoru Súdnym dvorom [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES C 59, 1979, s. 71, bod 6 a nasl.).

[32] Tieto námietky zodpovedajú súvisiacim otázkam, ktoré nemožno oddeliť od konania o výkon, ktorého sú súčasťou. Pripomínam, že Súdny dvor v rozsudku z 20. januára 1994, Owens Bank (C-129/92, EU:C:1994:13, body 29 až 37), rozhodol, že Bruselský dohovor sa neuplatňuje na konania, „ani na otázky, ktoré vzniknú v konaniach“ v zmluvnom štáte, ktoré sa týkajú uznania a výkonu rozsudkov vydaných v tretích štátoch.

[33] Rozsudok zo 16. júla 2015, Diageo Brands (C-681/13, EU:C:2015:471, bod 51).

uvádza, že na dosiahnutie cieľa voľného obehu rozsudkov v občianskych a obchodných veciach je potrebné a vhodné, aby normy upravujúce právomoc súdov, uznávanie a výkon rozsudkov sa upravili právnym aktom Únie, ktorý je záväzný a priamo uplatniteľný.

38. Nariadenie č. 1215/2012, ktorého právnym základom je článok 67 ods. 4 ZFEÚ, ktorý má uľahčiť prístup k spravodlivosti, najmä prostredníctvom zásady vzájomného uznávania súdnych rozhodnutí, smeruje v oblasti spolupráce v občianskych a obchodných veciach k posilneniu zjednodušeného a efektívneho systému kolíznych noriem, uznávania a výkonu súdnych rozhodnutí, zavedeného právnymi nástrojmi, na ktoré toto nariadenie nadväzuje, aby sa uľahčila súdna spolupráca s cieľom prispieť k dosiahnutiu cieľa vytýčeného Únii, a to stať sa priestorom slobody, bezpečnosti a spravodlivosti, založeným na vysokom stupni dôvery, ktorá má existovať medzi členskými štátmi.[34] Článok 2 písm. a) a článok 39 nariadenia č. 1215/2012, ktoré určujú jeho pôsobnosť, pokiaľ ide o dotknuté súdne rozhodnutia, treba podľa môjho názoru považovať za podstatné, keďže ich dodržanie je nevyhnutné na dosiahnutie vyššie uvedeného cieľa Únie.[35]

39. Pripomínam, že pojem „verejného poriadku“ v zmysle článku 45 ods. 1 tohto nariadenia má chrániť právne záujmy, vyjadrené prostredníctvom právnej normy, ktorými sú v tomto prípade zachovanie a rozvoj európskeho priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti podporou voľného pohybu súdnych rozhodnutí nevyhnutného na riadne fungovanie vnútorného trhu.[36] Využívanie režimu výkonu rozsudkov navrhnutého pre riadne fungovanie Únie a jej vnútorného trhu však nemôže viesť z dôvodu vady pri jeho pôvodnom uplatnení k povinnosti členského štátu vykonať rozsudok vydaný v treťom štáte napriek tomu, že podmienky jeho vykonateľnosti prípadne nie sú splnené so zreteľom na medzinárodný verejný poriadok dožiadaného členského štátu, čo by tejto vade priznalo plný dosah.

40. Navrhnuté riešenie[37] sa mi nezdá byť v rozpore so systémom zavedeným nariadením č. 1215/2012. Na jednej strane, hoci nie je sporné, že nariadenie č. 1215/2012 je založené na zásade priameho výkonu rozsudkov, odôvodnenej úmyslom európskeho normotvorcu skrátiť dĺžku a znížiť náklady cezhraničných sporov, tento akt napriek tomu zachováva[38] a určitým spôsobom posilňuje[39] kontrolnú úlohu zverenú dožiadanému členskému štátu. Na druhej strane „bezpečnostná poistka“ spočívajúca v možnosti preskúmať uplatniteľnosť nariadenia č. 1215/2012

[34] Rozsudok z 9. marca 2017, Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193, bod 53).

[35] Pozri analogicky rozsudok z 1. júna 1999, Eco Swiss (C-126/97, EU:C:1999:269, bod 36).

[36] Pozri v tomto zmysle rozsudok z 23. októbra 2014, flyLAL-Lithuanian Airlines (C-302/13, EU:C:2014:2319, bod 56).

[37] Informácie obsiahnuté v návrhu vnútroštátneho súdu by mohli odhaľovať porušenie iného podstatného pravidla práva Únie, a to zásady zákazu podvodu a zneužívania práva, ktorá predstavuje všeobecnú zásadu práva Únie, ktorú musia osoby podliehajúce súdnej právomoci dodržiavať. Podľa Súdneho dvora, uplatnenie právnej úpravy Únie nemožno rozšíriť na transakcie, ktoré sú vykonávané s cieľom získať výhody stanovené právom Únie podvodom alebo jeho zneužitím [rozsudok z 28. októbra 2020, Kreis Heinsberg (C-112/19, EU:C:2020:864, bod 46)]. Zistenie podvodu sa opiera o súhrn súhlasných nepriamych dôkazov preukazujúcich splnenie objektívneho a subjektívneho prvku. V prejednávanej veci na jednej strane predstavuje objektívny prvok skutočnosť, že v prípade dotknutých rozhodnutí nie sú splnené podmienky pre uplatnenie nariadenia č. 1215/2012. Na druhej strane subjektívny prvok predstavuje úmysel spoločnosti H Limited vyhnúť sa týmto podmienkam alebo ich obísť prostredníctvom konania, ktorého cieľom je v členskom štáte bez zjavného vzťahu s J vytvoriť podmienky pre nútený výkon dvoch jordánskych rozsudkoch a získať výhodu spojenú s uplatňovaním tohto nariadenia, teda priamy výkon týchto rozhodnutí v Rakúsku, kde má J bydlisko. Túto situáciu možno prirovnať k pojmu „dvojitého výkonu“.

[38] Treba zdôrazniť, že návrh nariadenia o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (KOM/2010/0748 v konečnom znení), predložený Komisiou, obsahuje okrem zrušenia vyhlásenia vykonateľnosti aj zrušenie zjavného porušenia verejného poriadku dožiadaného členského štátu ako dôvodu nevykonania rozhodnutia prijatého v členskom štáte pôvodu. Vzhľadom na búrlivú diskusiu, ktorú vyvolal druhý návrh, a výhrady vyjadrené rôznymi členskými štátmi, však od neho napokon európsky normotvorca upustil.

[39] Pozri článok 41 ods. 2 nariadenia č. 1215/2012 k možnému uplatneniu dôvodov zamietnutia alebo prerušenia výkonu podľa právneho poriadku dožiadaného členského štátu.

pri posúdení súladu rozsudku s verejným poriadkom dožiadaného členského štátu ani zďaleka neoslabuje vzájomnú dôveru členských štátov v oblasti spravodlivosti, ale môže zachovať jej vysoký stupeň.

3) O požiadavke vyčerpania opravných prostriedkov v členskom štáte pôvodu

41. Nie je sporné, že bod 64 rozsudku zo 16. júla 2015, Diageo Brands (C-681/13, EU:C:2015:471), podľa ktorého s výnimkou osobitných okolností, ktoré by príliš sťažovali alebo znemožnili uplatnenie opravných prostriedkov v členskom štáte pôvodu, osoby podliehajúce súdnej právomoci musia v tomto členskom štáte využiť všetky dostupné prostriedky nápravy na zabránenie porušenia verejného poriadku, vyvolal rozsiahlu diskusiu týkajúcu sa jeho presného významu. Na rozdiel od toho, čo bolo uvedené, predchádzajúce úvahy nemožno analyzovať tak, že vyjadrujú predchádzajúcu podmienku preskúmania dôvodu založeného na porušení verejného poriadku. V tejto súvislosti sa stačí zamerať na jednoznačnú formuláciu bodu 68 tohto rozsudku, v ktorom sa uvádza, že ak skúma „prípadnú existenciu zjavného porušenia verejného poriadku štátu, v ktorom sa žiada o uznanie, súd tohto štátu musí zohľadniť“ to, že s výnimkou osobitných okolností, ktoré by príliš sťažovali alebo znemožnili uplatnenie opravných prostriedkov v členskom štáte pôvodu, musia osoby podliehajúce súdnej právomoci v tomto členskom štáte využiť všetky dostupné opravné prostriedky, aby vopred predišli takémuto porušeniu. Požiadavka vyčerpania opravných prostriedkov v členskom štáte pôvodu je iba jedným kritériom pri posúdení dôvodu zamietnutia založeného na rozpore s verejným poriadkom.[40]

42. Ďalšou otázkou nastolenou judikatúrou Súdneho dvora je otázka, či sa jej pôsobnosť vzťahuje na procesný a/alebo hmotnoprávny verejný poriadok. Treba uviesť, že uvedený rozsudok sa zakladá na dvoch jasne odlišných porušeniach týkajúcich sa jednak hmotnoprávneho pravidla a jednak procesných záruk. Vysvetlenie týkajúce sa vyčerpania opravných prostriedkov patrí výlučne do preskúmania tohto druhého porušenia. Prínos tohto rozsudku bol správne opísaný ako spočívajúci v zovšeobecnení overenia, či došlo k využitiu opravných prostriedkov v členskom štáte pôvodu[41], ktoré už existovalo vo veciach, v ktorých sa tvrdilo zjavné porušenie práva na spravodlivý proces a teda procesného verejného poriadku.[42] Domnievam sa, že hmotnoprávny medzinárodný verejný poriadok dožiadaného členského štátu vyjadruje dnes viac ako jeho procesný náprotivok podstatné hodnoty tohto štátu pretavené do právnych noriem alebo zásad, ktoré nie sú nevyhnutne zdieľané členským štátom pôvodu. Môže sa teda zdať neprimerané žiadať od súdu členského štátu pôvodu, aby zohrával úlohu obrancu týchto hodnôt a podmieniť nimi zistenie zjavnej povahy porušenia verejného poriadku dožiadaného členského štátu.

43. Je pravda, že ak sa tvrdí porušenie právnej normy Únie, táto argumentácia stráca svoju relevanciu,[43] čo podľa môjho názoru vyžaduje, aby dožiadaný súd overil vyčerpanie opravných prostriedkov v členskom štáte pôvodu. V tejto súvislosti je potrebné, aby bola overená existencia osobitných okolností príliš sťažujúcich alebo znemožňujúcich uplatnenie opravných prostriedkov a to aj proti aktu, ktorým je na záver konania, ktoré má súdnu povahu, vydané osvedčenie.

[40] Tento výklad je potvrdený rozsudkom z 25. mája 2016, Meroni (C-559/14, EU:C:2016:349, body 46 a 54). V bode 54 tohto rozsudku Súdny dvor jasne spája vecný záver o neexistencii zjavného porušenia verejného poriadku dožiadaného členského štátu so zistením možnosti dotknutých osôb podliehajúcich súdnej právomoci uplatniť ich procesné práva na súde členského štátu pôvodu.

[41] PAILLER, L.: Journal du droit international (Clunet) č. 4, október 2016, 20.

[42] Pozri rozsudky z 2. apríla 2009, Gambazzi (C-394/07, EU:C:2009:219, body 42 až 45), a zo 6. septembra 2012, Trade Agency (C-619/10, EU:C:2012:531, bod 61). V rozsudku z 25. mája 2016, Meroni (C-559/14, EU:C:2016:349), sa overenie požiadavky využitia všetkých opravných prostriedkov v členskom štáte pôvodu ešte vykonáva zo zreteľom na kvalifikáciu zjavného rozporu s procesným verejným poriadkom.

[43] Pripomínam začlenenie práva Únie do právneho poriadku členských štátov a úlohu vnútroštátneho súdu ako všeobecného súdu Únie zabezpečiť efektívne uplatňovanie právnych noriem Únie.

Zdôrazňujem, že Komisia s odkazom na pôvodné konanie v členskom štáte pôvodu v bode 29 svojich pripomienok uvádza, že návrh, aby bolo vyhovené podanému mimoriadnemu opravnému prostriedku bol zamietnutý odvolacím súdom v Spojenom kráľovstve.

3. O dôvodoch zamietnutia výkonu, uvedených v článku 41 ods. 2 nariadenia č. 1215/2012

44. Keďže vnútroštátny súd sa pýta na možnosť zamietnuť výkon rozsudku nezávisle od zistenia niektorého z dôvodov uvedených v článku 45 nariadenia č. 1215/2012, treba posúdiť článok 41 ods. 2 tohto nariadenia, podľa ktorého „bez ohľadu na odsek 1 sa dôvody zamietnutia alebo prerušenia výkonu podľa právneho poriadku dožiadaného členského štátu uplatnia, pokiaľ nie sú nezlučiteľné s dôvodmi uvedenými v článku 45“. Úprimne povedané, znenie tohto ustanovenia sa nevyznačuje presnosťou a skrýva v sebe určitú nejednoznačnosť z dôvodu použitia výrazu „dôvody zamietnutia výkonu“, ktorý odkazuje na formuláciu článkov 45 a 46 nariadenia č. 1215/2012 [44], keďže potreba priznať článku 41 ods. 2 tohto nariadenia potrebný účinok zjavne vyžaduje, aby dôvody uvedené v týchto rôznych ustanoveniach neboli totožné.

45. Článok 41 nariadenia č. 1215/2012 sa nachádza v oddiele 2 kapitoly III, ktorý sa venuje výkonu, a nie v oddiele týkajúcom sa zamietnutia výkonu, a uvádza, že konanie o výkone sa spravuje právnym poriadkom dožiadaného členského štátu. Rozsudok vydaný v členskom štáte, ktorý je vykonateľný v dožiadanom členskom štáte, sa v tomto štáte vykoná za rovnakých podmienok ako rozsudok vydaný v dožiadanom členskom štáte. Je tak vyvolané exekučné konanie vo vlastnom slova zmysle, ktoré môže priamo vykonať oprávnený z pôvodného rozsudku po tom, čo príslušnému orgánu výkonu predloží vyhotovenie rozsudku a osvedčenie, ak nedôjde k podaniu návrhu na zamietnutie výkonu alebo po jeho zamietnutí dožiadaným súdom.

46. So zreteľom na tento procesný rámec treba chápať obsah dôvodov zamietnutia výkonu uvedených v článku 41 ods. 2 nariadenia č. 1215/2012, čo je mimoriadne chúlostivá úloha vzhľadom na veľkú rozmanitosť vnútroštátnych právnych predpisov upravujúcich vykonávanie exekučných opatrení a námietky, ktoré možno voči nim vzniesť. Je napríklad možné odkázať na námietky týkajúce sa exekvovateľnosti určitého majetku alebo peňažných súm, výšky dlhu v nadväznosti na platby alebo započítanie, ku ktorým došlo po odsudzujúcom rozsudku, prípadných vád exekučných úkonov, ale aj samotnej existencie exekučného titulu vzhľadom na účinky premlčania alebo jeho vykonateľnosti.

47. Treba zdôrazniť, že využitie neharmonizovaných dôvodov zamietnutia výkonu podľa článku 41 ods. 2 nariadenia č. 1215/2012 je dvojnásobne obmedzené, na jednej strane zákazom meritórneho preskúmania rozsudku vydaného v členskom štáte pôvodu upraveným v článku 52 tohto nariadenia [45] a na druhej strane požiadavkou zlučiteľnosti s harmonizovanými dôvodmi vymenovanými v článku 45 uvedeného nariadenia v taxatívnom zozname, ktorý neobsahuje nerešpektovanie vecnej pôsobnosti tohto aktu súdom pôvodu. [46]

[44] Z odôvodnenia 30 nariadenia č. 1215/2012 vyplýva, že výber tejto terminológie možno vysvetliť procesnými hľadiskami, teda záujmom európskeho normotvorcu koncentrovať v tom istom konaní, začatom na návrh účastníka konania, proti ktorému sa požaduje výkon rozsudku, preskúmanie všetkých dôvodov umožňujúcich namietať proti tomuto výkonu dožiadaným súdom tak, ako sú uvedené v článku 41 ods. 2 a článku 45 tohto nariadenia. Treba pripomenúť, že podľa článku 47 ods. 2 nariadenia č. 1215/2012 v rozsahu, v akom konanie o výkone nie je upravené v tomto nariadení, spravuje právnym poriadkom dožiadaného členského štátu.

[45] Článok 52 nariadenia č. 1215/2012 sa nachádza v oddiele 4 kapitoly III venovanom spoločným ustanoveniam.

[46] Treba dodať, že dôvody uvedené v článku 41 ods. 2 nariadenia č. 1215/2012 treba rovnako ako dôvody uvedené v článku 45 tohto nariadenia vykladať reštriktívne.

48. Pripomínam, že zistenie dôvodu zamietnutia výkonu uvedeného v tomto článku 45 vedie k úplnej „neutralizácii“ rozsudku súdu pôvodu, keďže tento rozsudok nemôže vyvolať svoje účinky v dožiadanom členskom štáte a teda byť predmetom akéhokoľvek exekučného opatrenia. Aby bola rešpektovaná taxatívna povaha dôvodov uvedených v článku 45 nariadenia č. 1215/2012 a vyššie uvedená požiadavka zlučiteľnosti, dôvod podľa článku 41 ods. 2 tohto nariadenia nesmie spochybňovať akceptovateľnosť samotného exekučného titulu, ale môže sa prejaviť prostredníctvom možného obmedzenia jeho účinkov a teda obmedzenia jeho výkonu.

49. V tomto kontexte nemožno pripustiť, aby dožiadaný súd mohol v rámci posúdenia dôvodu zamietnutia výkonu uvedeného v článku 41 ods. 2 nariadenia č. 1215/2012 preskúmať zákonnosť osvedčenia a v dôsledku toho uplatniteľnosť tohto nariadenia na žalobu, ktorá viedla k rozsudku, v dôsledku čoho by mohol tomuto rozsudku odňať jeho vykonateľnosť.

V. Návrh

50. S prihliadnutím na predchádzajúce úvahy navrhujem odpovedať na prejudiciálne otázky, ktoré položil Oberster Gerichtshof (Najvyšší súd, Rakúsko), takto:

Články 45 a 46 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach sa majú vykladať v tom zmysle, že súd dožiadaného členského štátu, na ktorý je podaný návrh na zamietnutie výkonu, mu môže vyhovieť z dôvodu, že rozsudok a osvedčenie, upravené v článku 53 tohto nariadenia, ktoré boli prijaté súdom členského štátu pôvodu, porušujú verejný poriadok dožiadaného členského štátu, pokiaľ uvádzané nesprávne právne posúdenie predstavuje zjavné porušenie právnej normy, ktorá je považovaná za podstatnú v právnom poriadku Únie, a teda v právnom poriadku tohto štátu. To je prípad nesprávneho právneho posúdenia, ktoré má vplyv na uplatňovanie článku 2 písm. a) a článku 39 uvedeného nariadenia, ktorý vyžaduje, aby rozsudok, ktorého výkon sa navrhuje, bol vydaný v členskom štáte.

Keď súd dožiadaného štátu overuje prípadnú existenciu zjavného porušenia verejného poriadku tohto štátu z dôvodu nerešpektovania hmotnoprávneho alebo procesného pravidla práva Únie, musí zohľadniť skutočnosť, že s výnimkou osobitných okolností, ktoré by príliš sťažovali alebo znemožnili uplatnenie opravných prostriedkov v členskom štáte pôvodu, osoby podliehajúce súdnej právomoci musia v tomto členskom štáte využiť všetky dostupné prostriedky nápravy, aby vopred zabránili takémuto porušeniu.